Călin Gruia

CIUBOȚELELE OGARULUI

Editura Ion Creangă

Călin Gruia

Ciubotelele ogarului

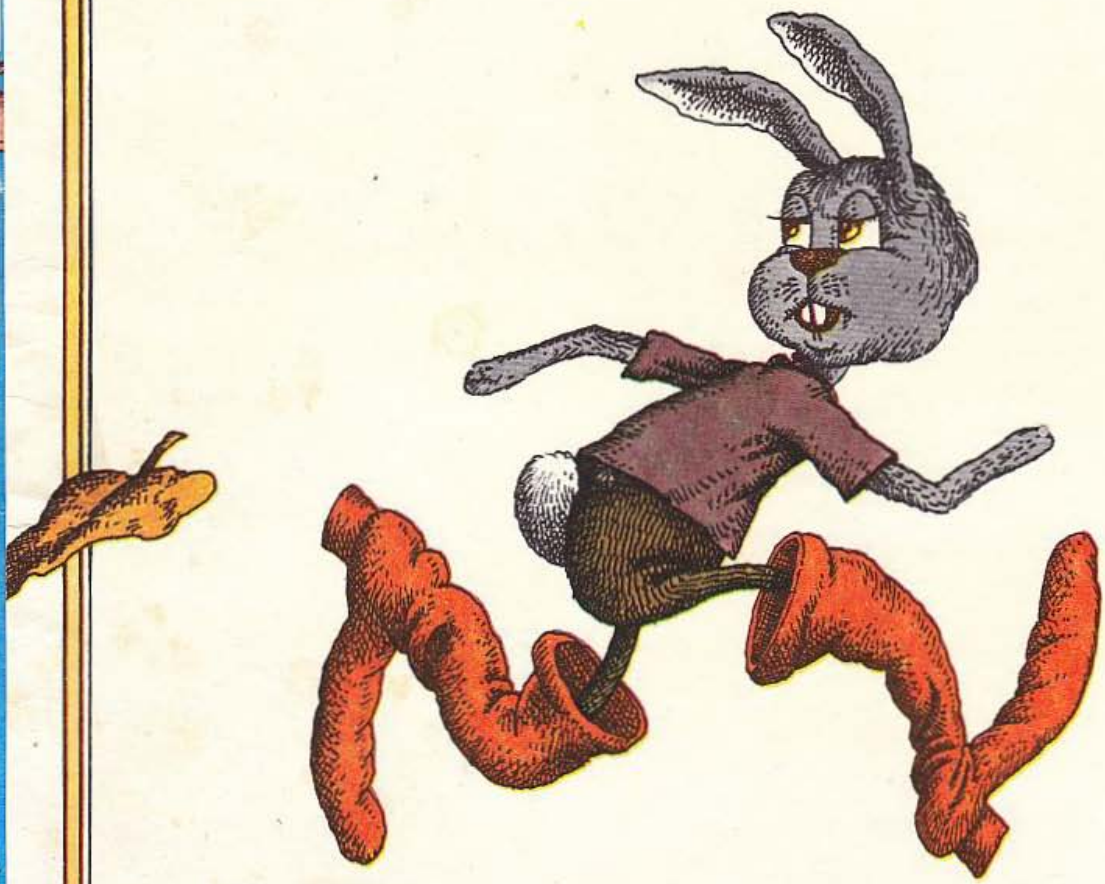

Editura Ion Creangă
București, 1989

Ilustrații de VASILE OLAC

De unde avea iepurele doi galbeni, nici eu nu ştiu!

Dar povestea spune că, într-o toamnă, el pornise spre un iarmaroc vestit. De mult se gîndea Iepurele că i-ar sta bine cu o pălărie albă cu pană de păun şi cu o scurteică verde, dar nu pentru asta se grăbea el spre iarmaroc, ci ca să-şi cumpere ceva pentru încălţat, că era desculţ.

Începuseră ploile de toamnă, vîntul împrăştia frunzele pe poteci şi frigul prinse să-l strîngă de picioare. De aceea, îşi înfundă pălăria veche pînă peste ureche, îşi strînse zăbunul pe trup şi iuţi pasul, ca să ajungă mai repede la iarmaroc.

5

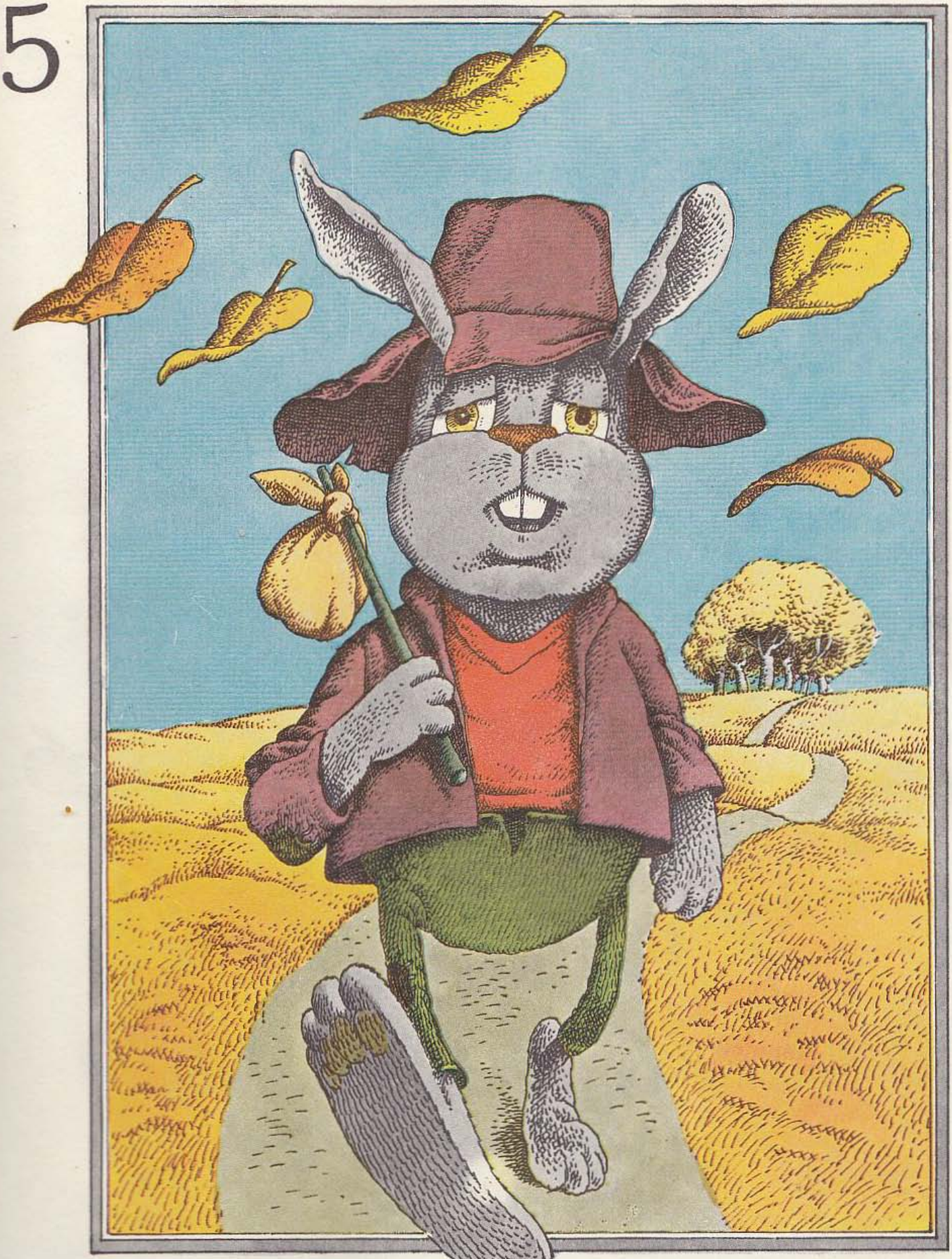

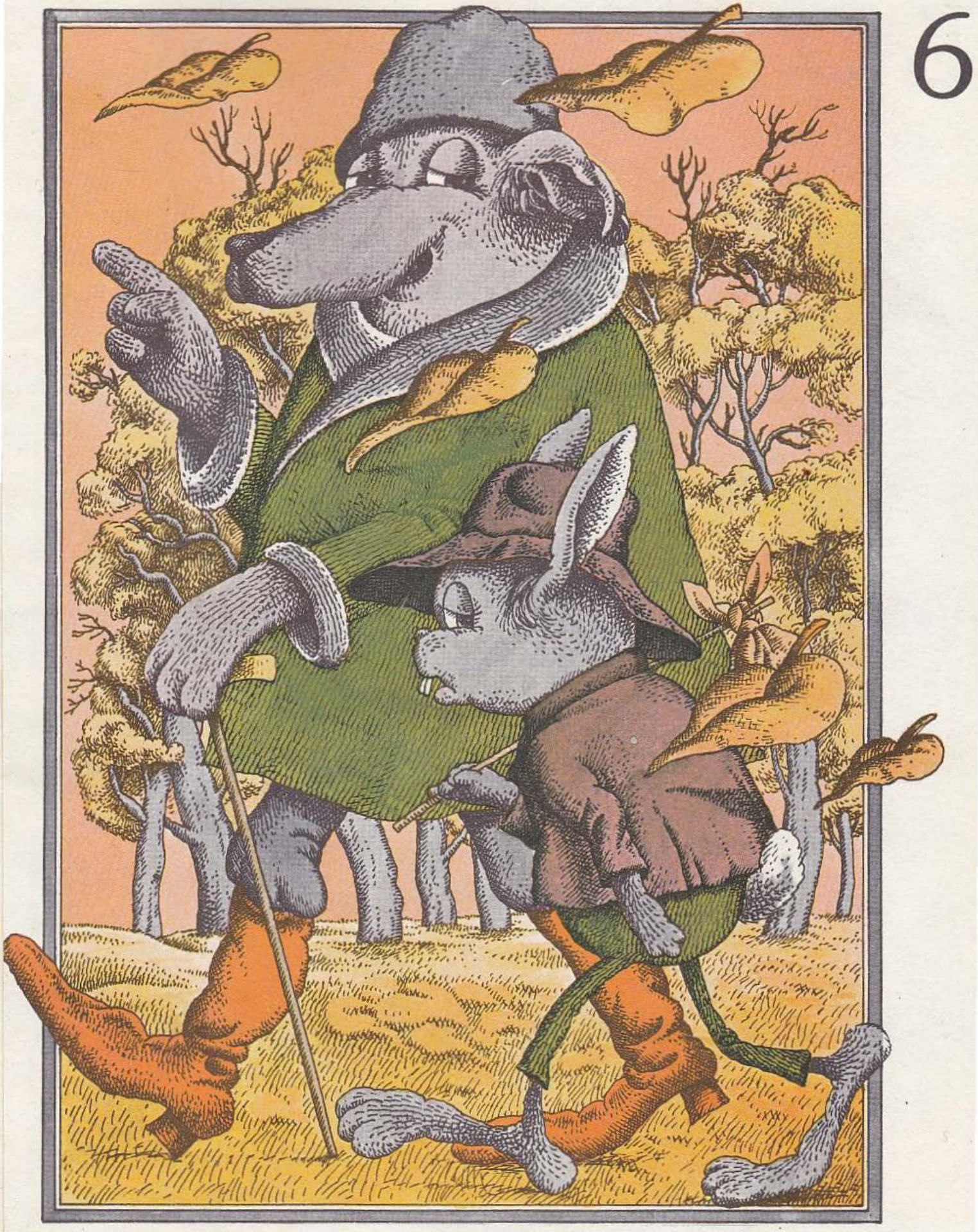

Şi cum mergea Iepurele uitîndu-se cînd în dreapta, cînd în stînga, ciulind urechile la orice foşnet, iată că mai spre seară se întîlni pe potecă cu Ogarul... Ogarul era gras, voinic, îmbrăcat într-o şubă călduroasă şi purta în picioare nişte ciuboţele nou-nouţe. După ce-şi dădură bineţe, ca doi călători de treabă, o porniră împreună prin desişul pădurii. Iepurelui i se scurgeau ochii după ciuboţelele Ogarului; pentru că tare mai erau frumoase, iar lui îi era straşnic de frig la picioare!

– Cît ai dat pe încălţări? întrebă sfios Iepurele.

– Doi galbeni, cît să dau! îi răspunse fudul Ogarul.

– Mă duc şi eu la iarmaroc – adaugă Iepurele – să-mi cumpăr ciuboţele.

– Păi, tot acolo merg şi eu, am treabă cu un negustor... Ciuboţele se găsesc cîte vrei, numai bani să ai!

– Am doi galbeni, şopti Iepurele.

Ogarul nu spuse nimic, ci îşi răsuci vîrful mustăţilor ca şi cum lui nu i-ar fi păsat cîţi bani are Iepurele.

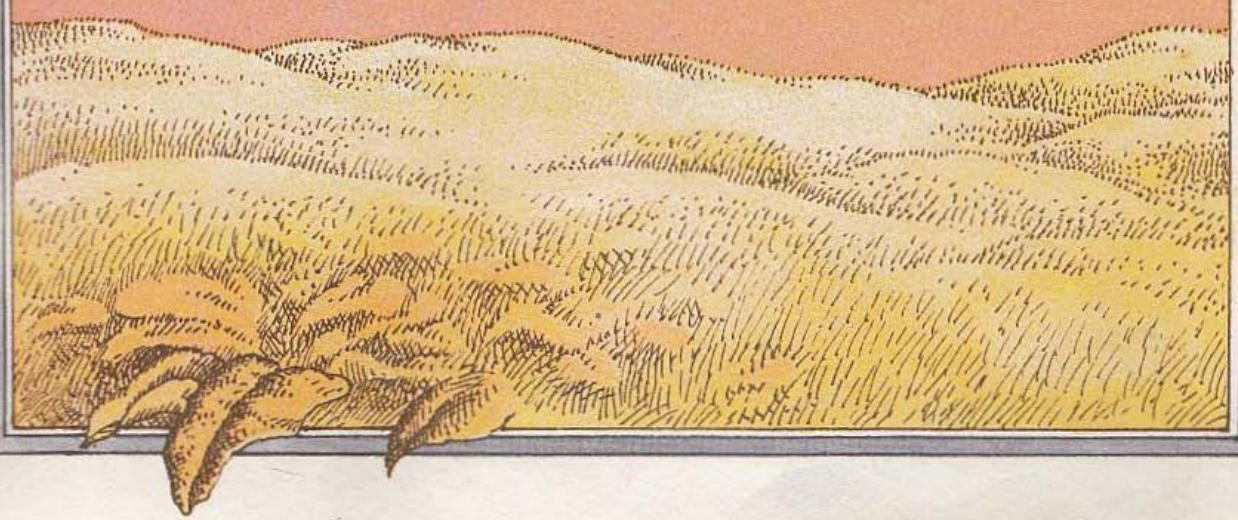

Şi au mers ei aşa, pînă s-a întunecat de-a binelea. Drumul nu-l mai vedeau bine. O ploaie rece şi deasă se abătu în calea lor, de-i dîrdîiau bietului Iepure dinţii de frig.

– Uite ce zic eu, cumetre, vorbi Ogarul. Te văd desculţ... Şi apoi e noapte şi frig... Mai ai şi bani la dumneata... Bani am şi eu... şi cine ştie cu cine ne

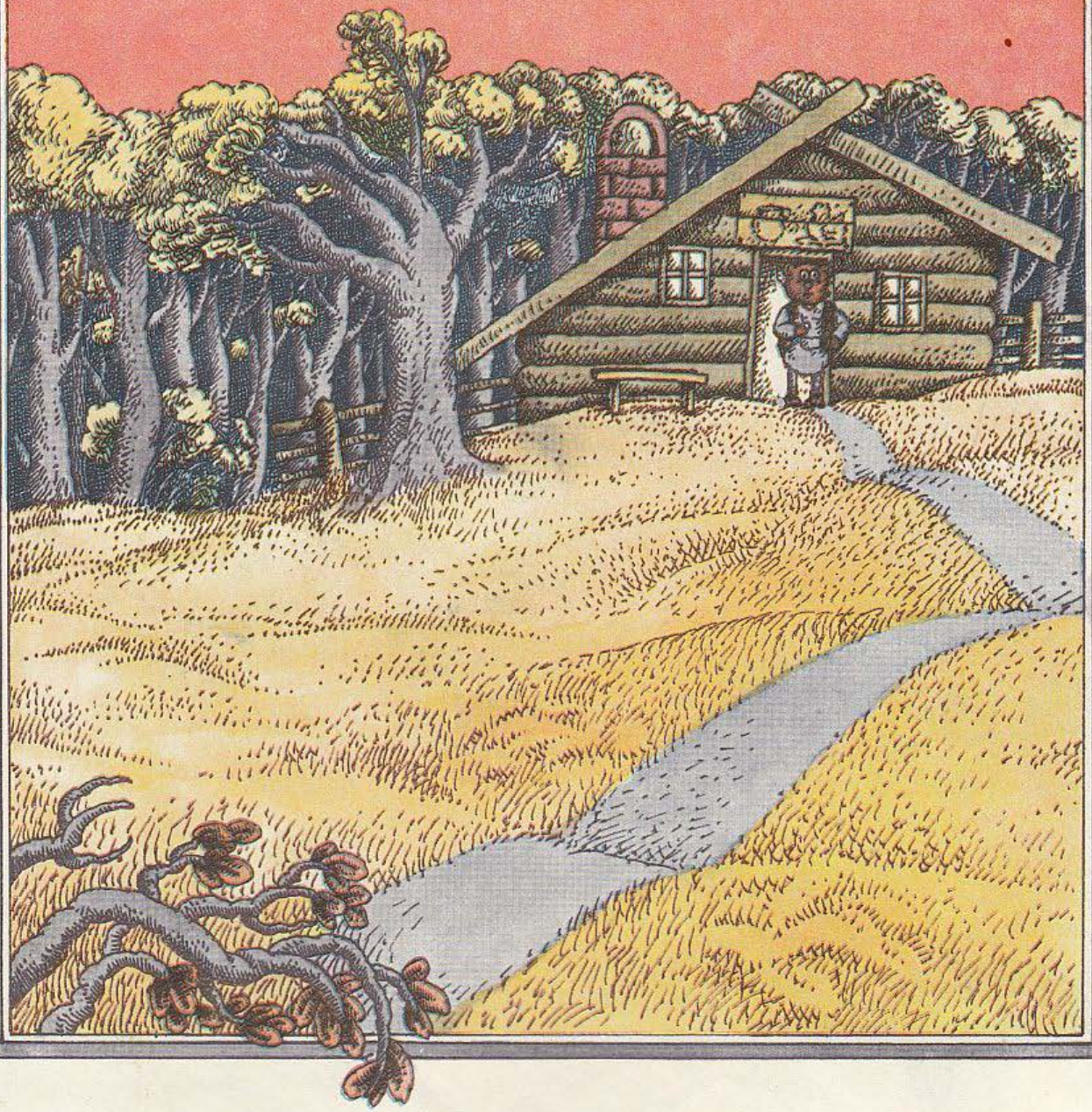

putem întîlni, că pădurea e plină de tîlhari.

– Şi ce-i de făcut atunci? întrebă el.

– Păi, de ce sînt pe lume hanuri? Pentru vreme de noapte, pentru adăpost. E pe aproape hanul Ursului. Eu zic să tragem la el, dormim şi pornim mîine dimineaţă. Poate pînă atunci mai stă şi ploaia.

Iepurele nu avu încotro şi-l ascultă pe Ogar.

Scuturîndu-şi luleaua de uşa hanului, Moş Martin îi primi bucuros:

– Ce vreme rea! Nu te-ar fi lăsat inima să laşi pe cineva afară! Hei, şi dumneata mai eşti şi desculţ... Treci colea lîngă foc, de-ţi mai încălzeşte picioarele!

Iepurele se apropie zgribulit de vatră. În afară de ei şi hangiu nu mai era nimeni în han. Moş Martin ieşea din cînd în cînd afară şi se uita de-a lungul drumului, să vadă de nu cumva se mai îndreaptă spre hanul lui niscaiva călători.

– Eu zic să cerem ceva de mîncare – şopti Ogarul – şi udătură.

– Cere dumneata, cumetre. Mie nu mi-e foame. Şi apoi nu am nici mărunţiş. Că dacă schimb un galben, rămîn toată iarna desculţ.

Hei, că ciudat mai eşti, cumetre! Dar cine ţi-a cerut, mă rog, să-ţi schimbi galbenii? Pentru plată am eu bani destui. Că doar nu mă voi lăcomi la un sărac ca tine...

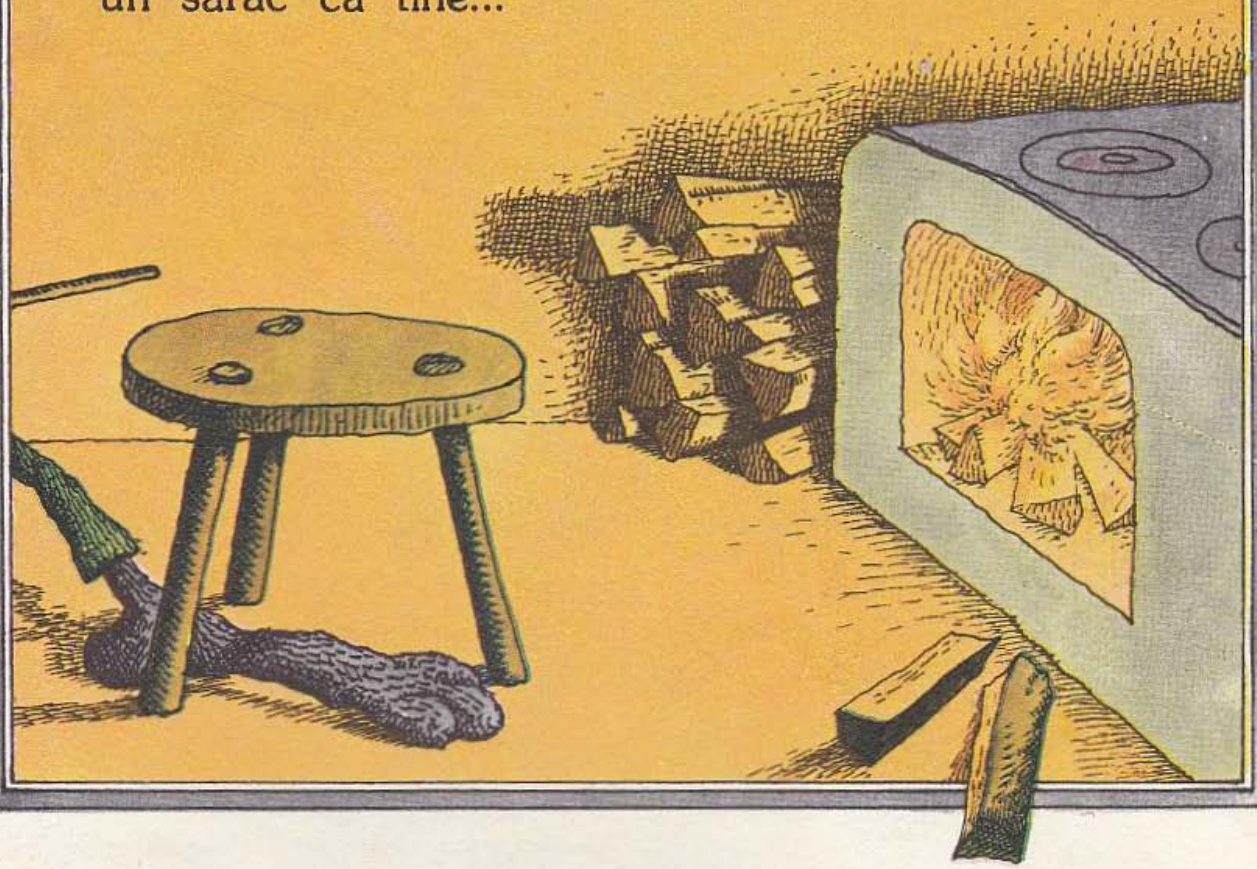

11

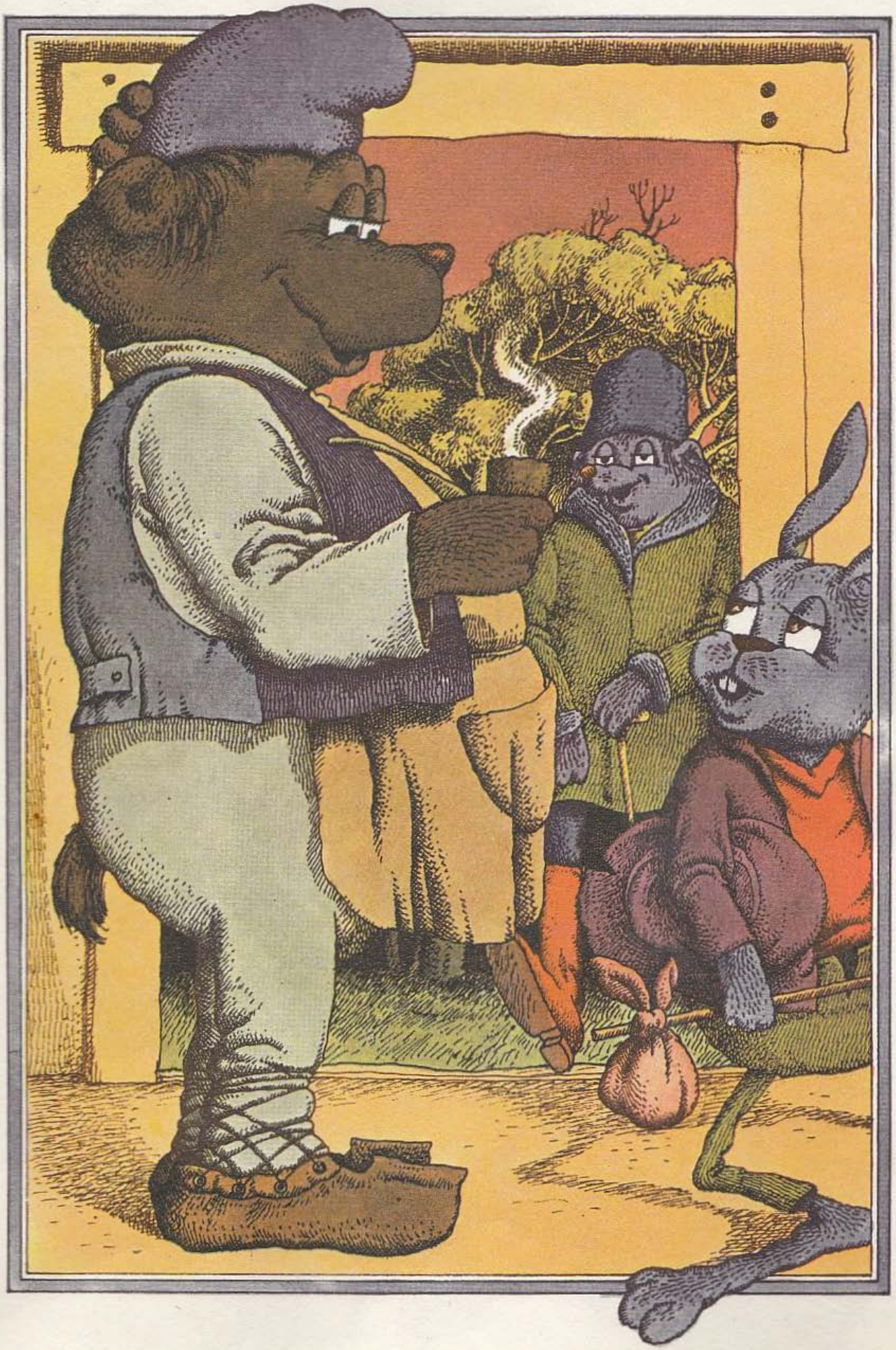

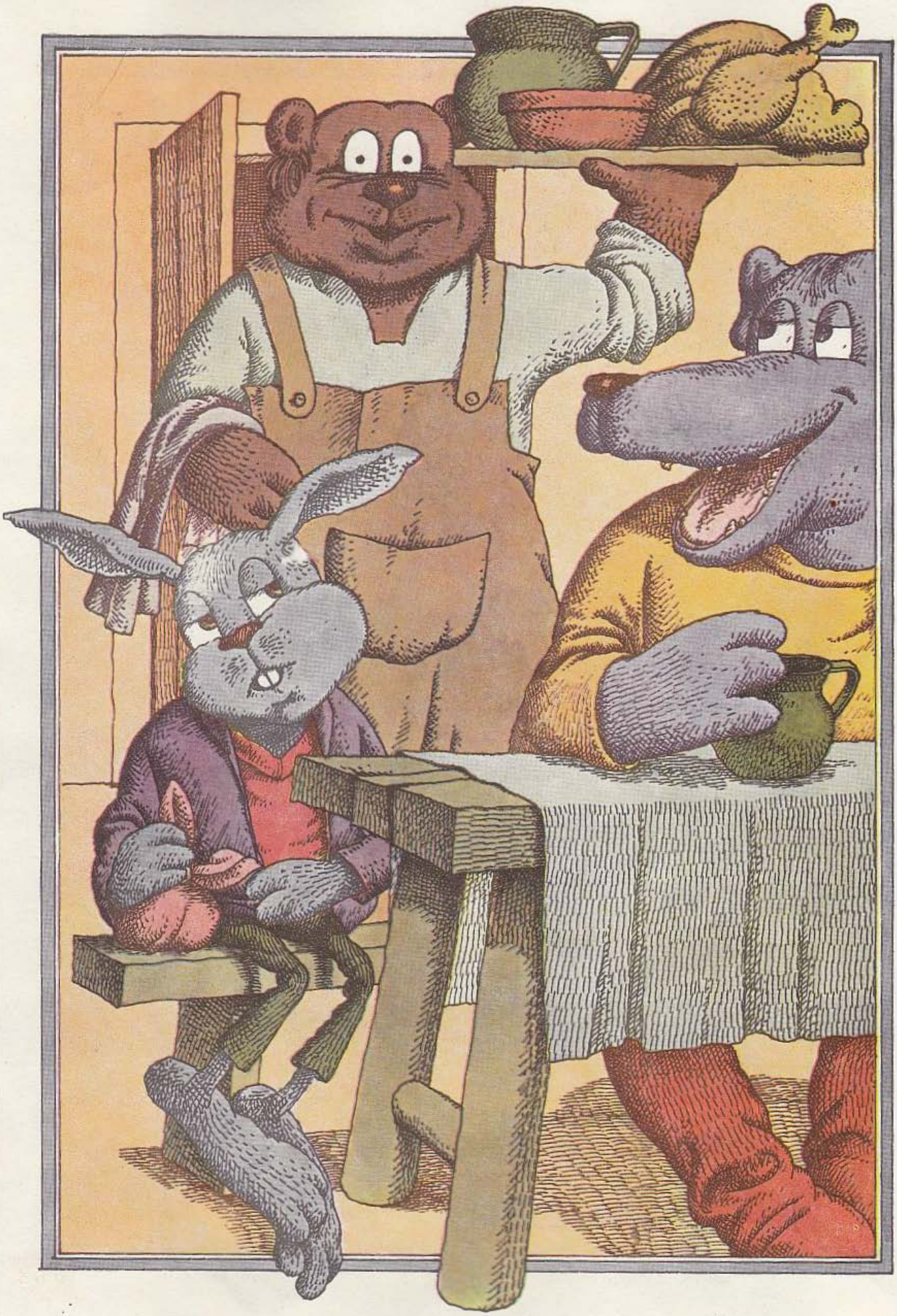

Şi, întorcîndu-se Moş Martin în han, Ogarul spuse:

– Ei, Moş Martine, dă-ne ceva de îmbucat şi de băut!

– Am nişte plăcinţele...

– Aş mînca şi eu din ele!

– Am friptură, faguri de miere şi vin de stafide...

– Dă-ne de toate şi din toate, cumetre, spuse Ogarul lingîndu-şi buzele. Moş Martin îşi puse şorţul pe dinainte, ca un hangiu adevărat ce era, şi prinse a aduce bunătăţile. Ogarul începu să înghită cu lăcomie, bucată după bucată. Iepurele se ruşină şi abia-abia gustă şi el o bucăţică de plăcintă cu varză. Şi poate n-ar fi gustat deloc dacă nu l-ar fi poftit Ogarul:

– Mănîncă, cumetre, că de la dumneata mănînci.

Ogarul parcă nu mîncase de o lună, aşa-i trosneau fălcile şi-i umbla limba în gură. Pînă să-şi fumeze Moş Martin luleaua, Ogarul mîncă toată mîncarea din han. La urmă ceru o cană cu vin de stafide, pe care o bău pe nerăsuflate. Iepurele se uita mirat. Se minuna şi Moş Martin.

– Măi, măi, încă n-am văzut un drumeţ mai flămînd ca dumneata... Să-ţi fie de bine, Ogarule! Şi acum, vorba ceea: „Frate, frate, da' brînza-i cu bani". Aţi mîncat şi băut numai bine de doi galbeni.

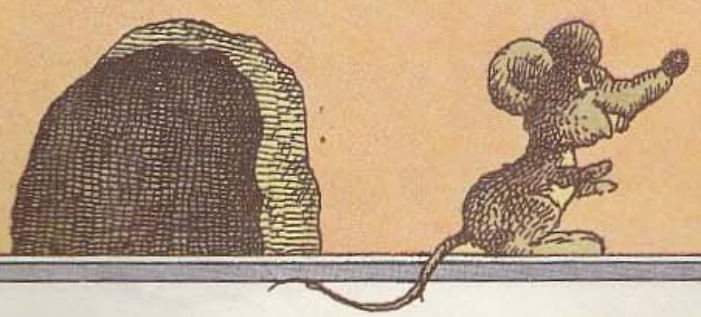

Ogarul prinse a se căuta prin buzunări. Căută prin buzunări la pantaloni, căută în şubă, dar degeaba căuta: nu avea nici un ban. În cele din urmă, spuse Iepurelui:

– Plăteşte dumneata, cumetre!

– Cum să plătesc? Aşa ne-a fost vorba?

– Plăteşte, că am uitat punga acasă. Îţi dau eu bani la iarmaroc. Am să mă împrumut de la un prieten negustor...

– Cum? Vai, ce să mă fac?! Să rămîn desculţ?

Ogarul începu să rîdă pe sub mustăţi. Moş Martin îşi ieşi din fire.

– Mie să nu-mi umblaţi cu d-astea! Plătiţi, că altfel am eu ac de cojocul vostru!

– El m-a poftit şi la han, el m-a poftit şi la masă, spuse chicotind Ogarul. El să plătească...

– Nu-i adevărat, Moş Martine. Eu n-am mîncat mai nimic. Vine iarna şi, dacă plătesc, rămîn desculţ...

– Ei, că doar n-oi încălţa eu toţi desculţii din lume! Că a mîncat şi băut Ogarul e drept, dar lucru curat aicea nu-i... Acum îmi dau seama ce fel de muşterii îmi sînteţi. V-aţi sfătuit să-mi faceţi pagubă... Şi Moş Martin apucă un ciomag, pe care îl ţinea pitit după uşă pentru asemenea călători, şi îl ridică spre Ogar.

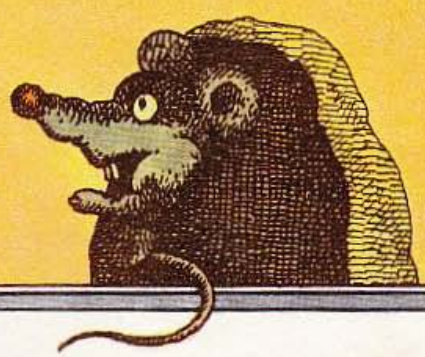

Ogarul îl arătă pe Iepure. Iepurele, văzînd ciomagul, începu să tremure de frică. Şi, de voie, de nevoie, scoase din buzunar băsmăluţa în care avea legaţi cei doi galbeni şi plăti Ursului. Moş Martin se uită la ciuboţelele Ogarului, apoi la picioarele goale ale Iepurelui, mîrîi ceva şi luă galbenii. Ogarul îşi şterse mustăţile, se culcă şi adormi fără grijă.

Moş Martin văzînd că nu mai vine nimeni la han se duse şi el în odaia lui să se întindă puţin pe o

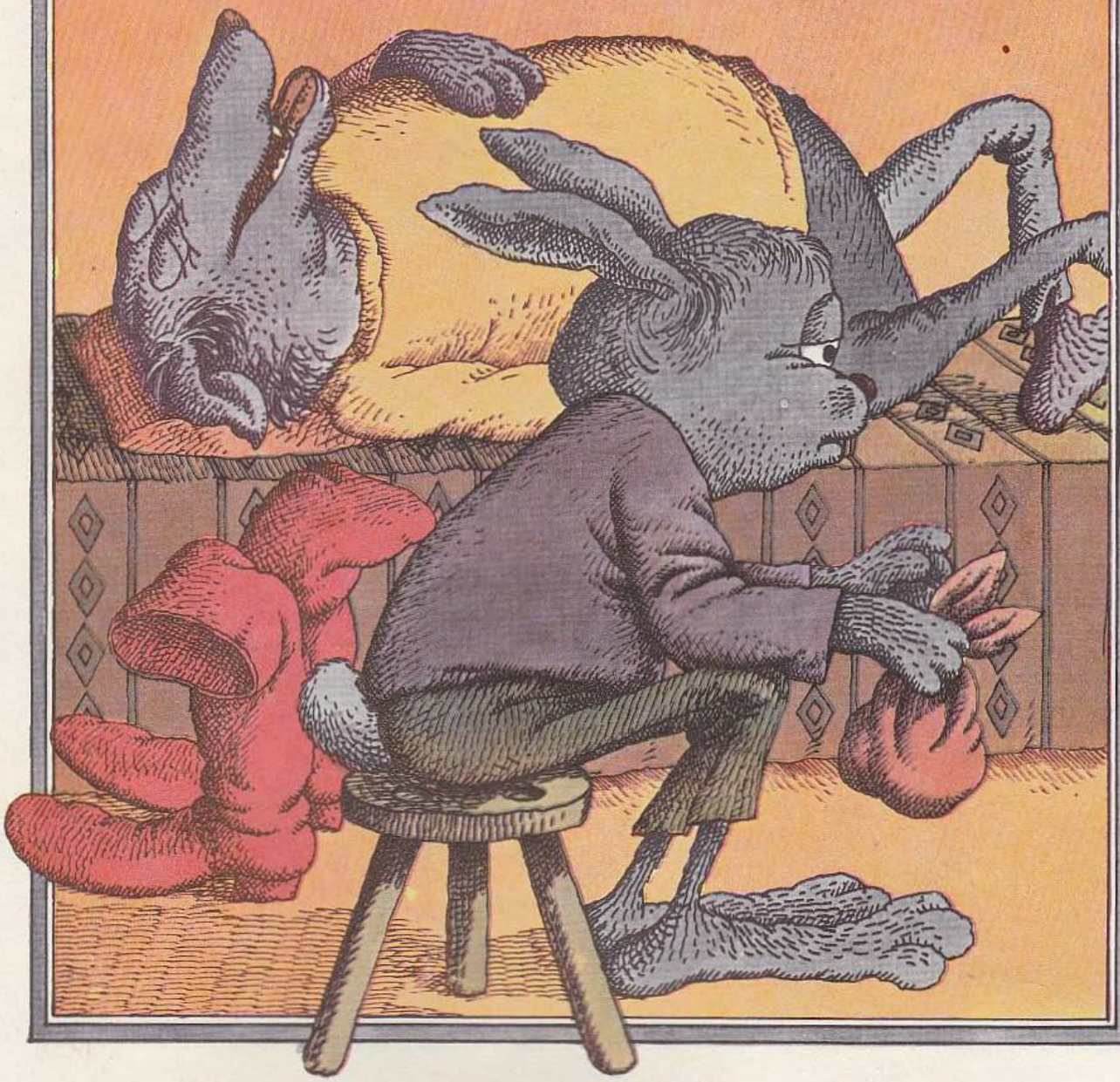

laviţă. Numai Iepurele nu se culcă. Cum putea să doarmă? Rămăsese fără bani... Şi de afară vîntul se auzea mai furios şi ploaia bătea în ferestre.

De necaz, Iepurele începu să plîngă pe înfundate. Cum de se lăsase păcălit de Ogar? Ofta şi se gîndea că în curînd va veni iarna... Vor fi viscole şi zăpezi mari... Va fi mult mai frig, iar el va umbla zgribulit şi desculţ... Ogarul sforăia într-o odaie, Moş Martin în alta, numai pe bietul Iepure nu-l prindea somnul.

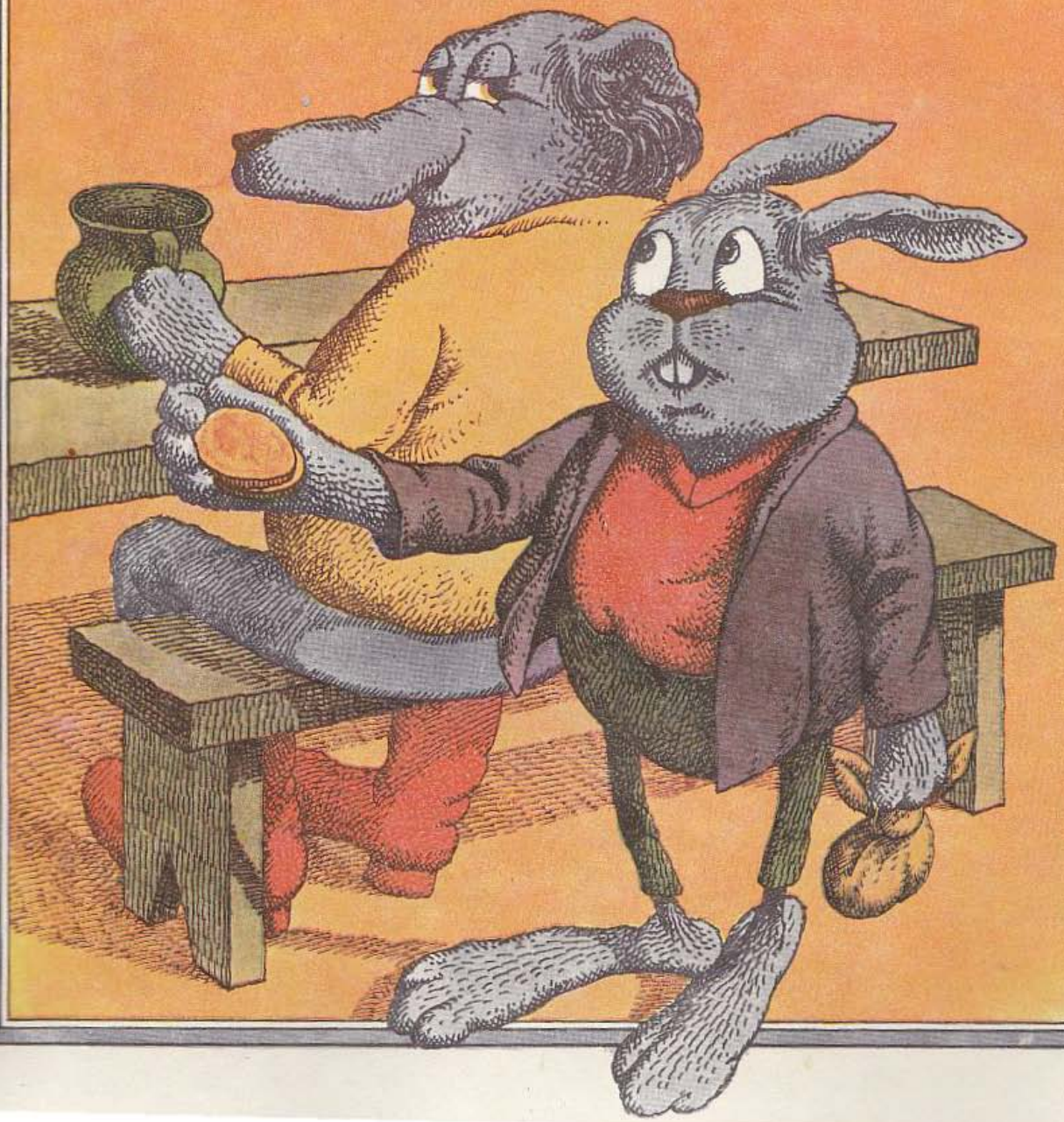

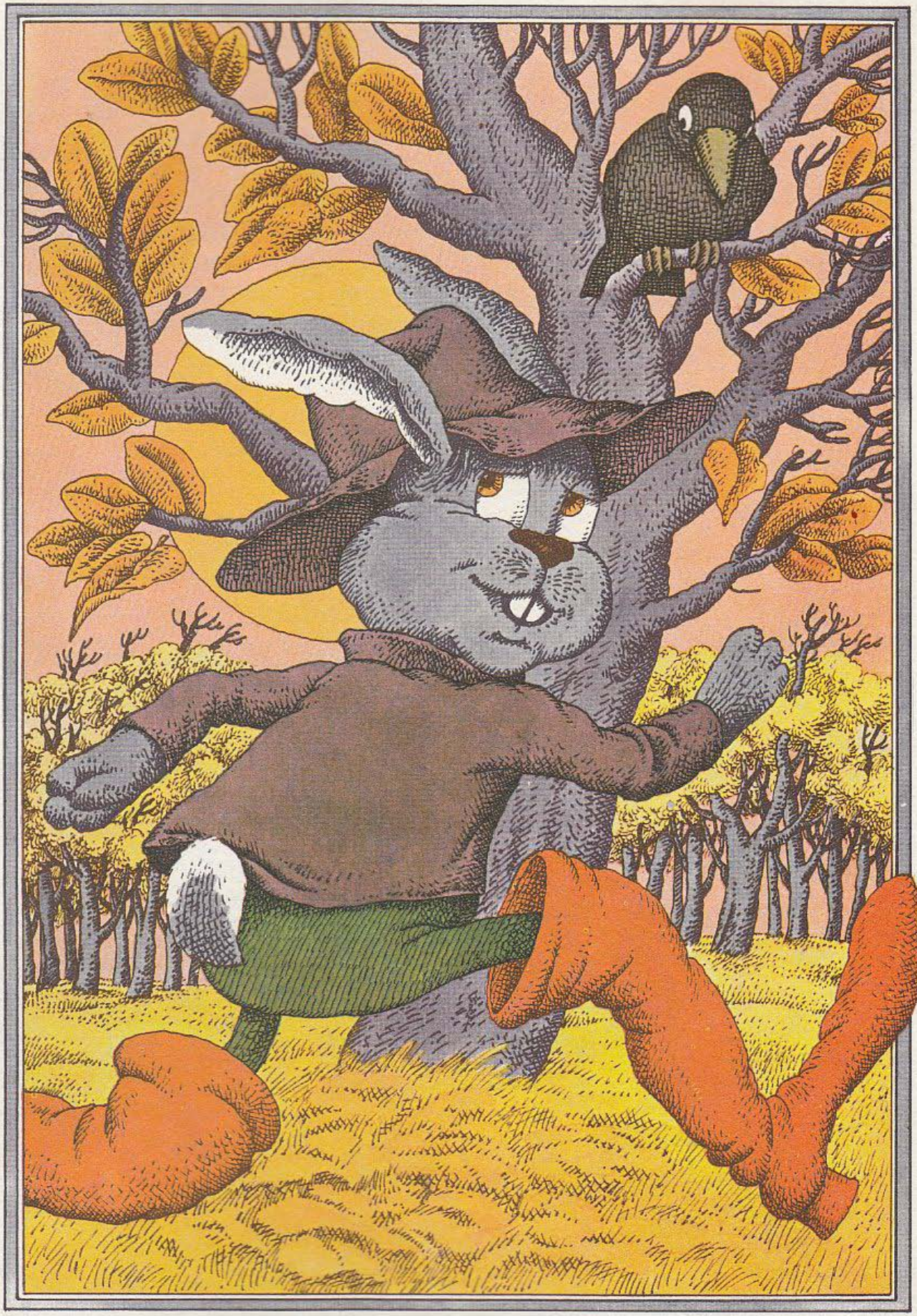

Şi a stat Iepurele, a stat pînă la miezul nopţii. Şi s-a tot gîndit şi răzgîndit, ce să facă, ce să dreagă? Parcă vedea cum desfăcuse băsmăluţa şi-i dăduse lui Moş Martin banii... Cum Ursul stătuse o clipă pe gînduri, uitîndu-se cînd la ciuboţelele Ogarului, cînd la picioarele lui, de parcă ar fi voit să-i spună ceva. Ce anume? Deodată, în mintea Iepurelui se făcu lumină. Îşi şterse lacrimile şi intră în odaia Ogarului. Ciuboţelele erau puse lîngă sobă, să se usuce. Nu mai stătu pe gînduri... încălţă ciuboţelele Ogarului, păşi încet, ieşi din han şi ţine-o, băiete, tot într-o fugă.

„Dacă le-am plătit eu, sînt ale mele, doi galbeni fac, doi galbeni mi-a mîncat Ogarul", se gîndea Iepurele, afundîndu-se tot mai mult şi mai mult în pădure şi-n noapte.

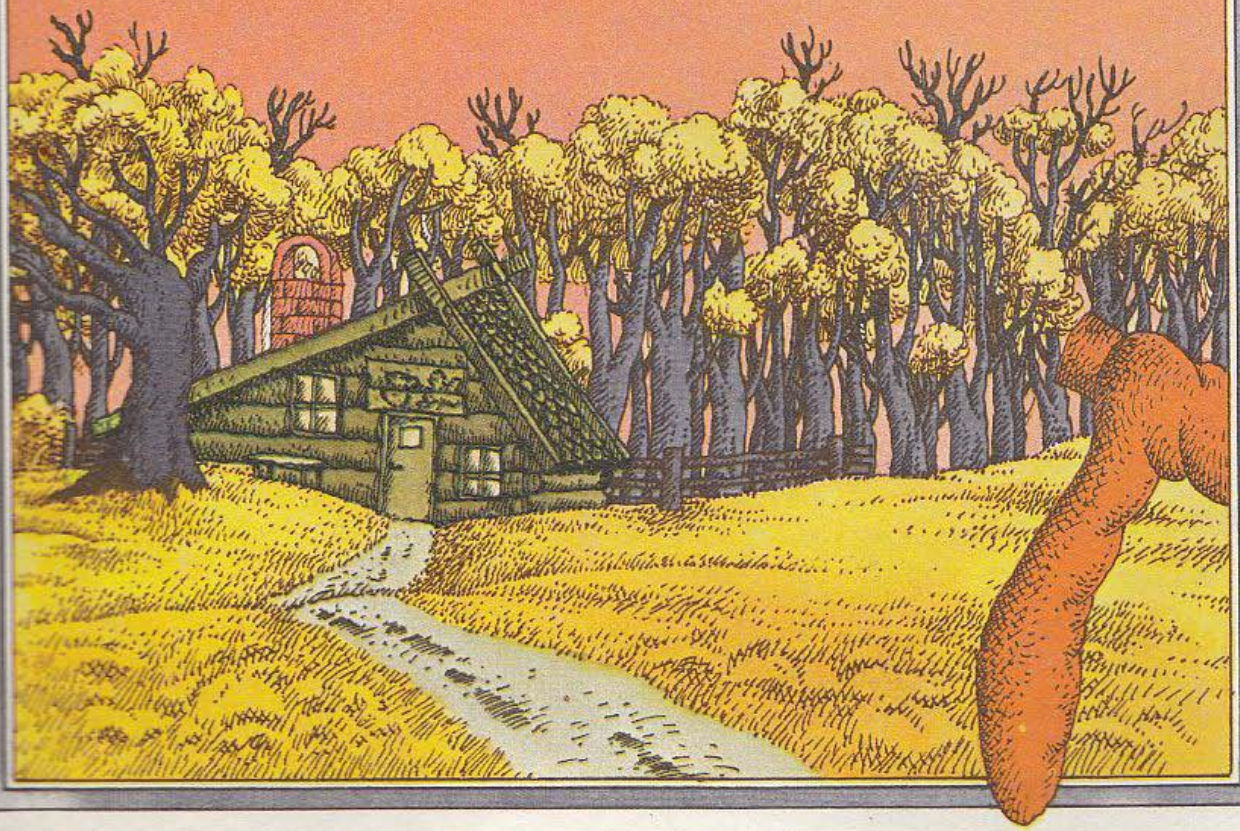

Spre ziuă, se trezi Ogarul şi voi să se încalţe, dar ia ciuboţelele de unde nu-s! Moş Martin, ivindu-se în prag dădu rîzînd din umeri. Ogarul nu mai zăbovi la han, ci porni să-şi caute încălţările. Se cunoşteau bine urmele din noroi şi începu Ogarul a fugi şi a fugi pe urmele Iepurelui. La început îi venea tare greu, el era gras, de-abia se mişca da-ncetul cu încetul prinse a se subţia de alergătură.

Nu după multă vreme îl zări pe Iepure pe un deal. Ţine-te după el!

Au fugit, au tot fugit prin păduri, peste ogoare, peste dealuri, hăt în zare. Ogarul gîfîia şi se subţia. Iepurele tot mai sprinten se făcea.

Trecu toamna, trecu iarna, veni primăvara, apoi veni şi vara şi fuga lor nu mai contenea.

Se zice că pe Iepurele din poveste, Ogarul nu l-a putut prinde. Dar, de atunci, cum vede ogarul un iepure, cum se ia după el, cu gîndul să-l prindă şi să-l descalţe.

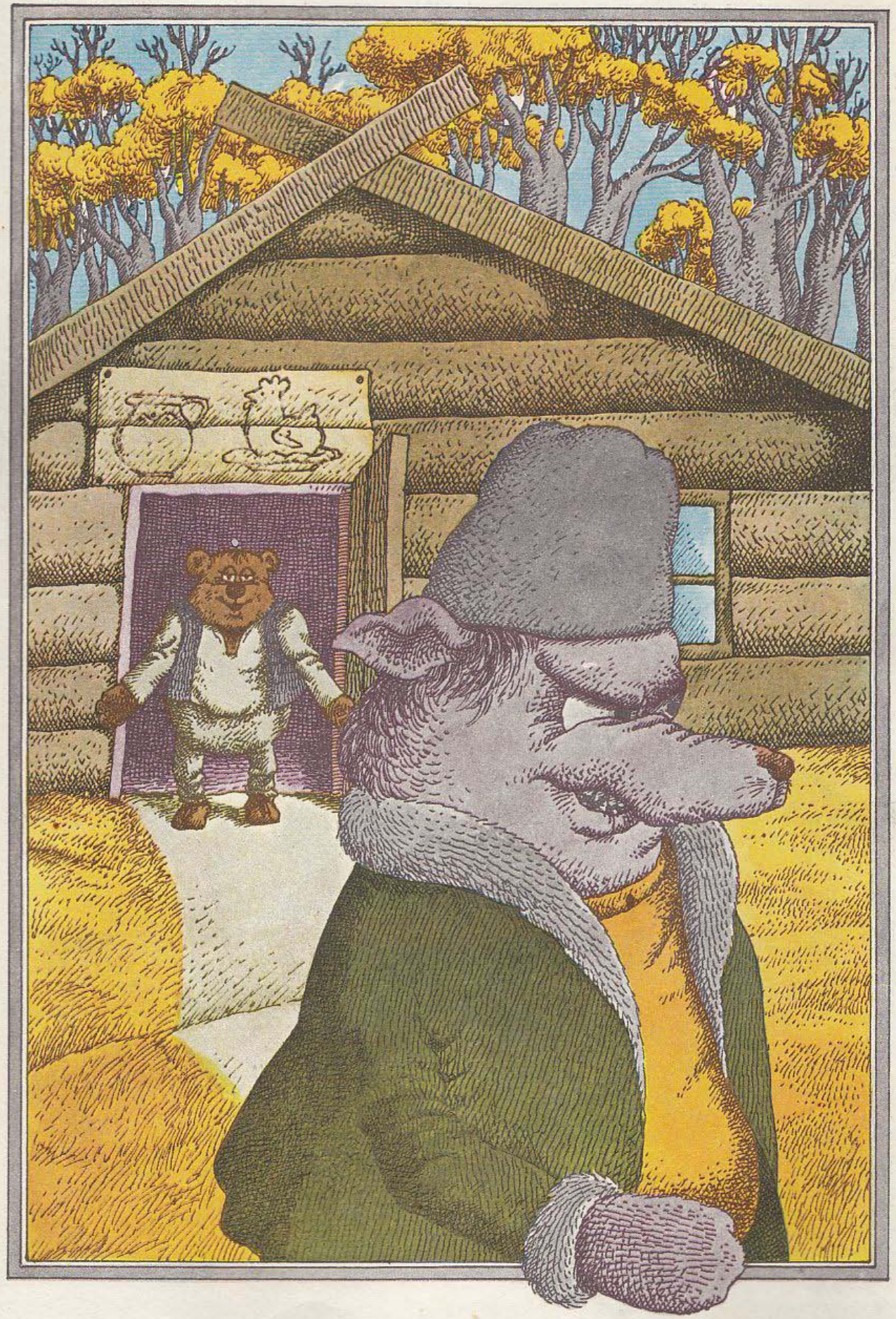

Lector MARIETA NICOLAU-PLĂMĂDEALĂ
Tehnoredactor KLARA GALIUC

BUN DE TIPAR 27.09.1989.
Apărut 1989. Coli de tipar 3

ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ
ARTA GRAFICĂ

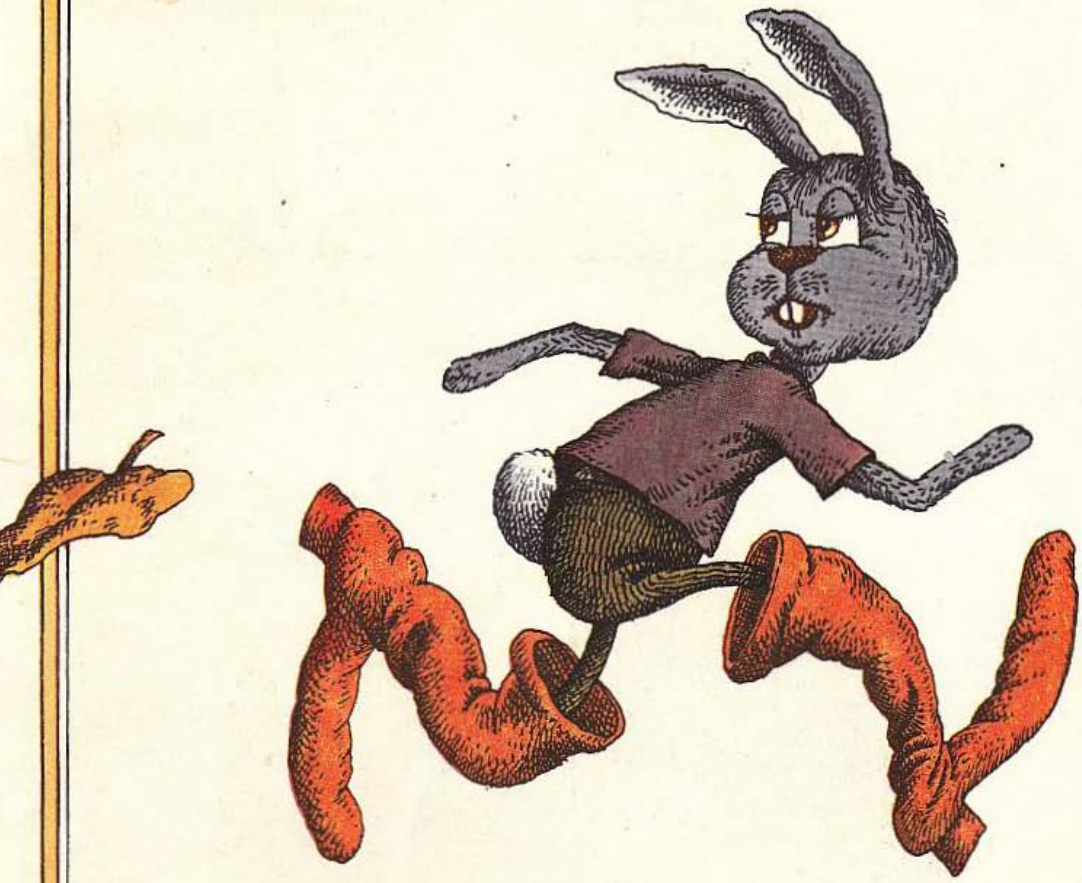

Lei 30